

18 Οκτωβρίου, 1989

[ΣΤΥΛΙΑΝΙΔΗΣ, Δ/στής]

ΑΝΑΦΟΡΙΚΑ ΜΕ ΤΟ ΑΡΘΡΟ 146 ΤΟΥ ΣΥΝΤΑΓΜΑΤΟΣ

ΔΗΜΗΤΡΙΟΣ ΤΖΑΒΕΛΛΑΣ ΚΑΙ ΑΛΛΟΙ,

Αιτητές,

v.

ΚΥΠΡΙΑΚΗΣ ΔΗΜΟΚΡΑΤΙΑΣ, ΜΕΣΩ ΥΠΟΥΡΓΟΥ
ΕΣΩΤΕΡΙΚΩΝ ΚΑΙ ΑΛΛΟΥ,

Καθ' ων η αίτηση,

(Υποθέσεις Αρ. 404/87, 417/87, 441/87, 442/87, 461/87, 463/87, 487/87,
581/87, 587/87, 589/87, 599/87)

-
- 5 Ακυρωτική απόφαση Ανωτάτου Δικαστηρίου στα πλαίσια της δικαιοδοσίας του Άρθρου 146 — Επανεξέταση θέματος από Διοίκηση — Υποχρέωση διοικητικού οργάνου — Βαση επανεξέτασης — Νομικό και πραγματικό καθεστώς, που ίσχυε κατά τον χρόνο, που είχε ληφθεί η ακυρωθείσα απόφαση — Η νέα απόφαση έχει αναδρομική ισχύ, που ανατρέχει στον χρόνο της εκδόσεως της ακυρωθείσας πράξεως — Εκδίδεται, όμως, στο παρόν και επομένως δεσμευτικό είναι το ισχύον κατά τον χρόνο της εκδόσεως δίκαιο — Αυτό υπαγορεύει η αρχή της νομιμότητας.
- 10 Συνταγματικό Δίκαιο — Αναδρομικότητα νόμου — Επιτρέπεται, εκτός αν προσκρούει σε συγκεκριμένη συνταγματική πρόνοια — Το ίδιο ισχύει και για δευτερογενή νομοθεσία, που έχει αναδρομική ισχύ κατ' εξουσιοδότηση νόμου — Οι Περί Αστυνομίας (Προαγωγές)
- 15 Κανονισμοί, 1987 — Ο Περί Αστυνομίας (Τροποποιητικός) Νόμος, 1987, με τον οποίον προστέθηκε το άρθρο 13(5).
- 20 Ακυρωτική απόφαση Ανωτάτου Δικαστηρίου στα πλαίσια της δικαιοδοσίας του Άρθρου 146 — Επανεξέταση θέματος από Διοίκηση — Υποχρέωση διοικητικού οργάνου — Διαδικασία, που εκ των πραγμάτων άνευ πταίσματός της η διοίκηση είναι αδύνατο να εφαρμόσει — Η Διοίκηση μπο-

ρεί να ακολουθήσει άλλη διαδικασία, που να παρέχει τα ίδια εγγύηνα, ως και η προβλεπόμενη.

Αστυνομία — Προαγωγές — Αρχαιότητα — Λαμβάνεται υπόψη, αλλά δεν συνεκτιμάται με τα άλλα κριτήρια.

5

Αστυνομία — Προσωπική γνώση Αρχηγού — Εάν δεν συγκρούεται με στοιχεία φακέλου σημαίνει ότι δεν διαδραμάτισε ουσιαστικό ρόλο και η καταγραφή της δεν ήταν αναγκαία.

10

Οι περί Αστυνομίας (Τροποποιητικοί) Κανονισμοί 1983, με τους οποίους ετροποποιούνται οι Κανονισμοί του 1958 εκρίθησαν άκυροι από το Ανώτατο Δικαστήριο, με αποτέλεσμα την ακύρωση των σχετικών προαγωγών, που δεν έγιναν με βάση τους Κανονισμούς του 1958, αλλά βάσει των εν λόγω ακύρων Κανονισμών.

15

Μετά την ακύρωση εψηφίσθη ο νόμος 18/87, με τον οποίον τροποποιήθηκε το άρθρο 13, με την προσθήκη εδαφίου (5) ότι "... Κανονισμοί... δυνάμει του παρόντος άρθρου δυνατόν να έχουν αναδρομική ισχύ". Στη συνέχεια εψηφίσθησαν οι Περί Αστυνομίας (Τροποποιητικοί) Κανονισμοί με ισχύ από 10.11.66. Οι τελευταίοι Κανονισμοί κατήργησαν τους Κανονισμούς του 1958.

20

Η διοίκηση επανεξήτασε τις ακυρωθείσες προαγωγές και κατά την επανεξέταση εφήρμοσε τους εν λόγω Κανονισμούς του 1987.

25

Οι παρούσες Αιτήσεις Ακυρώσεως στρέφονται κατά των νέων μετά την εν λόγω επανεξέταση προαγωγών.

Το Ανώτατο Δικαστήριο έκρινε με βάση την νομική αρχήν, που προκύπτει από το πρώτο περιληπτικό σημείωμα, ότι οι καθ' ων η Αίτηση ορθά εφήρμοσαν τους Κανονισμούς του 1987. Δεν είχαν την νομική δυνατότητα να εφαρμόσουν Κανονισμούς του 1958, που δεν ίσχυαν, αφού είχαν αναδρομικά καταργηθή.

30

35

Περαιτέρω και με βάση την πραγματική αδυναμian εφαρμογής της κανονικής διαδικασίας λόγω του χρόνου, που είχαν παρέλθει από της εποχής των προαγωγών, που είχαν ακυρωθή, το Ανώτατο Δικαστήριο κατέληξε στο συμπέρασμα, υιοθετώντας την επί του θέματος νομολογία, ότι ορθά οι καθ' ων η Αίτηση υιοθέτησαν άλλην διαδικασία, με τα ίδια εγγύηνα.

40

5 Τέλος, αφού το Δικαστήριο ασχολήθηκε με την σημασία, που δια-
 δραματίζει η αρχαιότητα στις προαγωγές στην Αστυνομία, εντοπίζο-
 ντας διαφορά από τα συμβαίνοντα στην Δημοσίαν υπηρεσίαν, και
 αφού διεπίστωσε ότι η προσωπική γνώση του Αρχηγού της Αστυνομίας
 δεν ήταν σε αντίθεση με τα στοιχεία των φακέλων και γι' αυτό δεν μπο-
 ρεί να γίνει δεκτό ότι διεδραμάτισε ουσιαστικό ρόλο στην λήψη της επί-
 δικης απόφασης, απέρριψε τις Λιτήσεις Ακυρώσεως, εφόσον οι επίδι-
 κες αποφάσεις ήσαν υπό τις περιστάσεις εύλογα επιτρεπτές στους καθ'
 10 ων η Αίτηση.

Η Αίτηση Ακυρώσεως απορρί-
 πτεται. Ουδεμία διαταγή για
 έξοδα.

15 Αναφερόμενες υποθέσεις:

Georgakis v. Republic (1987) 3 C.L.R. 348,

Lefkatis and Others v. Republic (1985) 3 C.L.R. 1372,

20

Stavrou and Others v. Republic (1986) 3 C.L.R. 361,

Papanicopoulos v. Morphou Co-Operative (1986) 1 C.L.R. 288.

25

Plousiou v. Central Bank (1985) 3 C.L.R. 1257,

Yiallourous v. Republic (1986) 3 C.L.R. 677,

Haris v. Republic (1989) 3 C.L.R. 147,

30

Angelidou and Others v. Republic (1982) 3 C.L.R. 520,

Michanicos and Another v. Republic (1976) 3 C.L.R. 237,

35

Savva v. Republic (1985) 3 C.L.R. 694,

Μιλτιάδους και Άλλοι ν. Δημοκρατίας (1989) 3 Α.Α.Δ. 1318.

Προσφυγές.

40

Προσφυγές εναντίον της απόφασης των καθ' ων οι αιτή-
 σεις με την οποία προήξαν τα ενδιαφερόμενα μέρη στη θέση

του Ανώτερου Υπαστυνόμου αντί των αιτητών.

A. Παπαχαραλάμπους, για τους Αιτητές στις υποθέσεις, 404/87, 417/87, 441/87, 442/87, 461/87, 463/87, 487/87, 589/87 και 599/87. 5

P. Μιχαηλίδης, για τον Αιτητή στην υπόθεση 581/87.

A. Μάγος, για τον Αιτητή στην υπόθεση 587/87. 10

M. Φλουρέντζος. Ανώτερος Δικηγόρος της Δημοκρατίας, για τους Καθ' ων η αίτηση.

ΣΤΥΛΙΑΝΙΔΗΣ, Δ.: Ανάγνωσε την ακόλουθη απόφαση. Με τις παρούσες προσφυγές οι αιτητές προσβάλλουν τη νομιμότητα της απόφασης προαγωγής των ενδιαφερομένων μερών στη θέση Ανώτερου Υπαστυνόμου, που δημοσιεύτηκε στις 4 Μαΐου, 1987, στις Εβδομαδιαίες Διαταγές. 15

Οι προσφυγές εναντίον της προαγωγής του ενδιαφερομένου μέρους Παχίτη αποσύρθηκαν και απορρίφθηκαν. 20

Η προσφυγή 463/87 αποσύρθηκε εναντίον της προαγωγής των ενδιαφερομένων μερών Α. Χριστοφίδη και Α.Σ. Δημητριάδη, η προαγωγή τους όμως παραμένει ως κρινόμενη πράξη, γιατί έχει προσβληθεί με άλλες προσφυγές. 25

Οι προσφυγές συνεκδικάστηκαν γιατί έχουν κοινά σημεία γεγονότων και Νόμου. 30

Η δεκαετία του 1980 είναι μάρτυρας πλήρωσης και ακύρωσης από το Δικαστήριο τρεις φορές των ιδίων έντεκα θέσεων Ανώτερων Υπαστυνόμων. Θα γίνει αναφορά μόνο στην τελευταία ακυρωτική Απόφαση του Δικαστηρίου. 35

Στις 3 Απριλίου, 1987, οι προαγωγές όλων των ενδιαφερομένων μερών, που δημοσιεύτηκαν στις Εβδομαδιαίες Διαταγές, Μέρος ΙΙ, στις 28 Οκτωβρίου, 1985, με αναδρομική ισχύ από 1η Μαρτίου, 1980, ακυρώθηκαν, για τους λόγους που αναφέρονται στην Απόφαση του Δικαστηρίου - (βλ. **Georgakis v. Republic** (1987) 3 C.L.R. 348). 40

Μετά την ακυρωτική Απόφαση του Δικαστηρίου ο Αρχηγός της Αστυνομίας, με βάση τις εξουσίες του Άρθρου 13(2) του περί Αστυνομίας Νόμου, Κεφ. 285, όπως τροποποιήθηκε, έστειλε έκθεση, στην οποία αναφορά θα γίνει πιο κάτω, με την οποία ζήτησε την έγκριση του Υπουργού για τη διενέργεια των προσβαλλομένων προαγωγών αναδρομικά από 1η Μαρτίου, 1980. Επισύναψε και συγκριτικό πίνακα αξιολόγησης με τα στοιχεία των υποψηφίων.

10 Ο Υπουργός Εσωτερικών στις 29 Απριλίου, 1987, ενέκρινε τις προαγωγές, αφού έλαβε υπόψη του την έκθεση του Αρχηγού της Αστυνομίας και όλα τα στοιχεία για κάθε υποψήφιο, που ο Αρχηγός έθεσε στη διάθεσή του.

15 Ύστερα από την πιο πάνω έγκριση του Υπουργού, ο Αρχηγός της Αστυνομίας, με πράξη του ημερομηνίας 29 Απριλίου, 1987, προήγαγε τα ενδιαφερόμενα πρόσωπα στο βαθμό του Ανώτερου Υπαστυνόμου από 1η Μαρτίου, 1980. Οι προαγωγές δημοσιεύτηκαν στις Εβδομαδιαίες Διαταγές, 20 ημερομηνίας 4 Μαΐου, 1987. Αρ. 18, παράγραφος 243.

Οι αιτητές προβάλλουν τους πιο κάτω λόγους για ακύρωση:-

- 25 1. Οι Κανονισμοί, με βάση τους οποίους έγιναν οι προαγωγές, είναι άκυροι, αντίθετοι με το Νόμο και έγιναν καθ' υπέρβαση νομοθετικής εξουσιοδότησης.
- 30 2. Οι προαγωγές έγιναν αναδρομικά και ως εκ τούτου είναι άκυρες και ανυπόστατες.
- 35 3. Ο αιτητής στην Προσφυγή Αρ . 581/87 ισχυρίζεται ότι μερικοί από τα ενδιαφερόμενα πρόσωπα δεν είχαν τα προσόντα προαγωγής στον κατώτερο βαθμό του Λοχία ή Υπαστυνόμου και ως εκ τούτου δεν edικαιοούνται σε προαγωγή στη θέση Ανώτερου Υπαστυνόμου.
4. Δεν ακολουθηθηκε η πρέπουσα διαδικασία.
- 40 5. Έλλειψη αιτιολογίας.
6. Έλλειψη δέουσας έρευνας από τον Υπουργό.

7. Μη τήρηση πρακτικών από τον Αρχηγό.

8. Δεν προήχθησαν οι καταλληλότεροι και/ή δεν λήφθηκε υπόψη όσον έπρεπε η αρχαιότητα και/ή τα προσόντα των αιτητών.

5

Το Άρθρο 13(2)(3) και (4) του περί Αστυνομίας Νόμου, Κεφ. 285, όπως τροποποιήθηκε με το Νόμο 29/66 προβλέπει:-

“(2) Ο Αρχηγός, τη εγκρίσει του Υπουργού, διορίζει, κατατάσσει, προάγει και απολύει πάντα τα μέλη της Δυνάμεως μέχρι και συμπεριλαμβανομένου του Αρχιεπιθεωρητού.

10

(3) Οι όροι διορισμού, κατατάξεως, προαγωγής, υπηρεσίας και απολύσεως μελών της Δυνάμεως προβλέπονται υπό Κανονισμών γενομένων υπό του Υπουργικού Συμβουλίου επί τη βάση του παρόντος άρθρου και δημοσιευομένων εις την επίσημον εφημερίδα της Δημοκρατίας:

15

Νοείται ότι μέχρι της εκδόσεως των εν τω παρόντι εδαφίω προβλεπομένων Κανονισμών οι κατά την ημερομηνίαν ενάρξεως ισχύος του παρόντος Νόμου εν ισχύϊ Κανονισμοί και Γενικαί Διατάξεις θα εξακολουθήσωσιν εφαρμοζόμενοι.

20

25

(4) Κανονισμοί εκδιδόμενοι επί τη βάση του παρόντος άρθρου κατατίθενται εις την Βουλήν των Αντιπροσώπων. Εάν μετά πάροdon δεκαπέντε ημερών από της τοιαύτης καταθέσεως η Βουλή των Αντιπροσώπων δι’ αποφάσεως αυτής δεν τροποποιήση ή ακυρώση τους ούτω κατατεθέντας Κανονισμούς εν όλω ή εν μέρει τότε ούτοι αμέσως μετά την πάροdon της άνω προθεσμίας δημοσιεύονται εν τη επισήμω εφημερίδι της Δημοκρατίας και τίθενται εν ισχύϊ από της τοιαύτης δημοσιεύσεως. Εν περιπτώσει τροποποιήσεως τούτων εν όλω ή εν μέρει υπό της Βουλής των Αντιπροσώπων ούτοι δημοσιεύονται εν τη επισήμω εφημερίδι της Δημοκρατίας ως ήθελον ούτω τροποποιηθή υπ’ αυτής και τίθενται εν ισχύϊ από της τοιαύτης δημοσιεύσεως.”

30

35

40

Οι περί Αστυνομίας (Προαγωγαί) (Τροποποιητικοί) Κανονισμοί του 1983, οι οποίοι τροποποίησαν και/ή αντικα-

5 τέστησαν τους Κανονισμούς 3-9 και τον Κανονισμό 10(3) των περί Αστυνομίας (Προαγωγαί) Κανονισμών του 1958, κρίθηκαν άκυροι από το δικαστήριο στην υπόθεση *Lefkatis and Others v. Republic* (1985) 3 C.L.R. 1372, γιατί δεν είχαν καταθεθεί στη Βουλή, όπως προβλέπει το εδάφιο 4 του Άρθρου 13.

10 Η Απόφαση *Lefkatis* επικυρώθηκε από την Ολομέλεια στην έφεση *Stavrou and Others v. Republic* (1986) 3 C.L.R. 361, και ακολουθήθηκε σε όλες τις κατοπινές υποθέσεις, στις οποίες προσβλήθηκε η νομιμότητα των προαγωγών, για το λόγο ότι βασίστηκαν στους άκυρους Κανονισμούς του 1983.

15 Οι άκυροι Κανονισμοί που έγιναν μετά τη θέσπιση του Νόμου 29/66 δεν επηρέασαν την ισχύ των περί Αστυνομίας (Προαγωγαί) Κανονισμών του 1958, και με τον περί Αστυνομίας (Τροποποιητικός) Νόμο του 1986, (Αρ. 78/86) οι Κανονισμοί αυτοί εξακολούθησαν να ισχύουν μέχρι τις 30 Σεπτεμβρίου, 1986.

20 Στις 27 Φεβρουαρίου, 1987, με τον περί της Αστυνομίας (Τροποποιητικός) Νόμο του 1987 (Αρ. 18/87), προστέθηκε το ακόλουθο εδάφιο στο Άρθρο 13:-

25 “(5) Κανονισμοί εκδιδόμενοι δυνάμει του παρόντος άρθρου δυνατόν να έχουν αναδρομικήν ισχύν.”

30 Με βάση το Άρθρο 13, το Υπουργικό Συμβούλιο εξέδωσε τους περί Αστυνομίας (Προαγωγαί) Κανονισμούς του 1987, οι οποίοι, αφού κατατέθηκαν στη Βουλή των Αντιπροσώπων, εγκρίθηκαν από αυτή και δημοσιεύτηκαν στις 20 Μαρτίου, 1987, στην Επίσημη Εφημερίδα της Δημοκρατίας, Αρ. 2217, Παράρτημα Τρίτο, σελ. 359, Κ.Δ.Π. 100/87. Με τον Κανονισμό 22 η ισχύς τους θεωρείται ότι άρχισε από τις 10 Νοεμβρίου, 1966. Αυτό είναι σύμφωνο με τις πρόνοιες του Νόμου 18/87.

40 Νόμος που συμπεριλαμβάνει και νομοθεσία με εξουσιοδότηση μπορεί να έχει αναδρομική ισχύ, εκτός εάν η αναδρομικότητα είναι αντίθετη ή ασύμφωνη με ειδική συνταγματική πρόνοια (Άρθρα 61 και 82 του Συντάγματος: *Papanicopoulos v. Morphou Co-Operative* (1986) 1 C.L.R. 288).

Η ακυρωτική δικαστική απόφαση εξαλείφει ex tunc την ακυρούμενη πράξη και τα αποτελέσματα που έχουν παραχθεί από αυτή και κάθε συνέπειά της.

Η παράγραφος 5 του Άρθρου 146 προβλέπει ότι η απόφαση του Ανωτάτου Δικαστηρίου δεσμεύει κάθε Δικαστήριο, όργανο, ή αρχή στη Δημοκρατία, που υποχρεούνται σε ενεργό συμμόρφωση. 5

Σε περιπτώσεις προαγωγής η διορίζουσα αρχή έχει υποχρέωση να επανεξετάσει το ζήτημα της προαγωγής, με βάση το νομικό και πραγματικό καθεστώς της ημέρας της προαγωγής που ακυρώθηκε και να εκδώσει νέα απόφαση. Η νέα απόφαση έχει αναδρομική ισχύ και αρχίζει από το χρόνο της πράξης που ακυρώθηκε. Αυτό αποτελεί εξαίρεση από το γενικό κανόνα του Διοικητικού Δικαίου, που δεν επιτρέπει αναδρομική ισχύ των διοικητικών πράξεων. 10 15

Το Γαλλικό Συμβούλιο Επικρατείας, στην Απόφαση Rodiere της 26ης Δεκεμβρίου, 1925, διατύπωσε την ανάγκη έκδοσης αναδρομικής πράξης, με την ακόλουθη σκέψη:- 20

“Κατ’ αρχήν οι κανονισμοί και αι αποφάσεις της διοικητικής αρχής δεν δύνανται να ορίσουν εμμή περί του μέλλοντος, πλην εάν εκδίδονται εις εκτέλεσιν αναδρομικού νόμου, του κανόνος τούτου χωρεί προδήλως εξαιρέσεις, όταν αι αποφάσεις αύται εκδίδονται εις εκτέλεσιν αποφάσεως του Συμβουλίου της Επικρατείας, ήτις, διά των εν αυτή απαγγελλομένων ακυρώσεων, επάγεται αναγκαίως ωρισμένα αποτελέσματα εν τω παρελθόντι διά τον λόγον ακριβώς ότι αι ακυρωθείσαι δι’ υπέρβασιν εξουσίας πράξεις θεωρούνται ως ουδέποτε λαβούσαι χώραν.” 25 30

(Βλ. Βεγγερό - “Η Συμμόρφωσις της Διοικήσεως εις τας Αποφάσεις του Συμβουλίου της Επικρατείας”, 1934, σελ. 95, 96, 97). 35

Στην Υπόθεση 414/54 (Ολ.) - Αποφάσεις Συμβουλίου Επικρατείας, 1954 Α., 468 - στη σελ. 469 ειπώθηκε:- 40

“Ούτω, εφόσον ο Υπουργός επελήφθη εκ νέου της ρυθμίσεως της υποθέσεως, κατόπιν της ακυρώσεως της προηγου-

5 μένης αποφάσεώς του, νομίμως περιέλαβεν εν τη προσβαλλομένη αποφάσει αυτού διάταξιν περί αναδρομής της ισχύος της από της ενάρξεως της χειμερινής κτηνοτροφικής περιόδου 1952 -1953, ήτοι αφ' ου χρόνου η Σταθοπούλου

5 εδικαιούτο να ζητήσει, ως και εξήτησε πράγματι, την εξαίρεσιν, δοθέντος ότι η ακύρωσις επάγεται αναδρομήν, επαναφέρονσα την υπόθεσιν εις το προ ταύτης στάδιον."

10 (Πορίσματα Νομολογίας του Συμβουλίου της Επικρατείας, 1929-1959, σελ. 281, Μ.Α. Δένδια - "Διοικητικόν Δίκαιον", Τόμος Γ', "Διοικητική Δικαιοσύνη", Έκδοση Δευτέρα, σελ. 359).

15 Την πιο πάνω εξαίρεση του κανόνα της μη αναδρομικότητας της διοικητικής πράξης υιοθέτησε η Κυπριακή Νομολογία - (βλ., μεταξύ άλλων, *Plousiou v. Central Bank* (1985) 3 C.L.R. 1257, 1273, *Yiallourous v. Republic* (1986) 3 C.L.R. 677, 685, *Georgakis v. Republic* (ανωτέρω), *Georghios Haris v. The Republic of Cyprus* (1989) 3 C.L.R. 147).

20 Η ακύρωση διοικητικής πράξης ανατρέχει κατά κανόνα στο χρονικό σημείο έκδοσης της πράξης που ακυρώθηκε και επαναφέρει τα πράγματα στο νομικό και πραγματικό καθεστώς του χρόνου της έκδοσης της διοικητικής πράξης που ακυρώθηκε. Η διοίκηση υποχρεούται να προβεί σε νέα κρίση, βάσει του πραγματικού και νομικού καθεστώτος που ισχύει στο χρόνο αυτό. Για αποκατάσταση της νομιμότητας στην υπαλληλική σταδιοδρομία, γενικά, απαιτείται αναδρομική ισχύς της νέας διοικητικής πράξης.

30 Η νέα πράξη, έστω και αν της δοθεί αναδρομική ισχύς, εκδίδεται βεβαίως, κατά λογική ανάγκη, στο παρόν και όχι στο παρελθόν. Στο παρόν, όμως, δεσμευτικό είναι το ισχύον δίκαιο. Το γεγονός ότι το δίκαιο αυτό είναι άλλο από εκείνο που ίσχυε κατά το χρόνο της έκδοσης της πράξης που ακυρώθηκε, δεν του αφαιρεί τη δεσμευτικότητά του, ούτε αίρει την αρχή της νομιμότητας της διοίκησης, που σημαίνει κατ' ανάγκη δέσμευση της διοίκησης από το ισχύον δίκαιο.

40 Οι Κανονισμοί που ίσχυαν στις 29 Απριλίου, 1987, ήταν οι περί Αστυνομίας (Προαγωγή) Κανονισμοί του 1987. Οι Κανονισμοί του 1958 δεν ήταν ισχύον δίκαιο. Κάθε διοικητι-

κή ενέργεια πρέπει να είναι σύμφωνη με το δίκαιο του χρόνου που λαμβάνει χώραν. Θα ήταν ανεπίτρεπτη η εφαρμογή Κανονισμών που έχουν ακυρωθεί και η παράλειψη εφαρμογής Κανονισμών που ισχύουν στο χρόνο της έκδοσης μιας πράξης. Η αρχή της νομιμότητας της διοίκησης σημαίνει και τη δέσμευση της διοίκησης από το ισχύον δίκαιο -(βλ. Δαχτόγλου - "Γενικό Διοικητικό Δίκαιο", γ/Π, 1982, σελ. 148-151).

Στην Υπόθεση 1375/1956 (Ολ.) - Αποφάσεις Συμβουλίου Επικρατείας, 1956, Β., σελ. 766 - στη σελ. 768 ειπώθηκε:-

"Η τοιαύτη επί τη βάσει των νέων τούτων νομοθετικών διατάξεων έκδοσις νέας διοικητικής πράξεως, ως η προσβαλλομένη, έστω και του αυτού περιοχομένου προς την ακυρωθείσαν, ούτε εις τας περί διακρίσεως των εξουσιών συνταγματικώς διατάξεις προσκρούει ούτε θίγει τα αμετακλήτως διά δικαστικής αποφάσεως κριθέντα, ως αβασίμως ισχυρίζεται η αιτούσα. Διότι δεν υπόκειται εν προκειμένω ανανέωσις των ακυρωθεισών διοικητικών πράξεων, αλλ' έκδοσις νέας, ισχυούσης διά το μέλλον, διοικητικής πράξεως επί τη βάσει του νέου κατά το άρθρο 19 νομ. 3194/55 νομικού καθεστώτος."

Οι ισχυρισμοί ότι έπρεπε να εφαρμοστούν οι Κανονισμοί του 1958 και ότι η πράξη του διορισμού δεν έπρεπε να είναι αναδρομική δεν ευσταθούν.

Είναι γεγονός ότι η διαδικασία που προβλέπεται στους Κανονισμούς για Επιτροπή Αξιολόγησης και Συμβούλιο επιλογής δεν ακολουθήθηκε. Ο λόγος είναι απλός. Ήταν αδύνατη η εφαρμογή της. Πρόδηλα, δεν ήταν δυνατή η εφαρμογή του μέρους αυτού των Κανονισμών, επειδή οι Αξιολογούντες Αστυνομικοί Διευθυντές και/ή Διοικητές Μονάδων έπαυσαν να υπηρετούν και όλοι σχεδόν οι υποψήφιοι μετατέθηκαν σε άλλες επαρχίες ή τμήματα.

Το ίδιο ζήτημα ηγέθηκε, με βάση τους προηγούμενους Κανονισμούς, στις υποθέσεις *Yiallourous* και *Georgakis* (ανωτέρω) και το δικαστήριο έκρινε ότι η παράβαση τύπου και/ή διαδικασίας από τον Αρχηγό, ο οποίος ενεργούσε με βάση νομική συμβουλή από το Βοηθό Γενικό Εισαγγελέα, ημερομηνίας 20 Δεκεμβρίου, 1984, υπό τας περιστάσεις, δεν επη-

5 ρεάξε τις πράξεις. Η γνώμη αυτή του Δικαστηρίου υποστηρίζεται και από τον Odent - Contentieux Administratif, σελ. 1497-1499, στο οποίο αναφέρεται ότι η διοίκηση δεν είναι υπόχρεη να ακολουθήσει τη διαδικασία η οποία υπό τας περιστάσεις είναι αδύνατη όχι από λάθος δικό της. Πρέπει να ακολουθηθεί μια διαδικασία που να παρέχει τα ίδια εγγύα όπως η διαδικασία που προβλέπεται από τους Κανονισμούς.

10 Υιοθετώ την Απόφαση του αδελφού δικαστή Σαββίδη στις πιο πάνω υποθέσεις και βρίσκω ότι ο λόγος αυτός αποτυγχάνει.

15 Ο Αρχηγός της Αστυνομίας είχε ενώπιόν του όλους τους σχετικούς φακέλους όλων των υποψηφίων. Με βάση τα στοιχεία των φακέλων αυτών ετοίμασε τα στοιχεία αξιολόγησης του συγκριτικού πίνακα που έστειλε στον Υπουργό, αντίγραφο του οποίου κατατέθηκε στο Δικαστήριο. Αναφέρεται στις επαγγελματικές ικανότητες, αφοσίωση, πρωτοβουλία, εκτίμηση αποστολής, απόδοση, προσόντα - επαγγελματικά και ηγετικά - το χαρακτήρα, την ημερομηνία διορισμού και προαγωγής των 214 υποψηφίων. Όλα αυτά τα στοιχεία ήταν ενώπιον και του Υπουργού.

25 Είναι γεγονός ότι ο Αρχηγός στην έκθεσή του προς τον Υπουργό αναφέρει τα ακόλουθα:-

30 "... όπως εξάγονται από τον προσωπικό φάκελο και καρτέλλα του κάθε υποψηφίου και την προσωπική γνώση που στην πραγματικότητα έχω για κάθε υποψήφιο. Με βάση την αξιολόγηση αυτή, έκρινα ότι οι παρακάτω είναι οι καταλληλότεροι από όλους τους τότε υποψηφίους για συμπλήρωση των 11 (ένδεκα) κενωθείσών θέσεων λόγω της ακυρωτικής απόφασης του Ανωτάτου Δικαστηρίου ..."

35 Οι δικηγόροι των αιτητών επιχειρηματολόγησαν ότι η προσωπική γνώση του Αρχηγού έπρεπε να καταγραφεί στο πρακτικό. Αυτό είναι ορθό και επιβεβλημένο στην περίπτωση συλλογικών οργάνων, των οποίων όμως η προσωπική γνώση είναι αντίθετη ή συγκρούεται με τα στοιχεία του φακέλου. 40 Εάν τα στοιχεία του φακέλου είναι σύμφωνα, τότε σημαίνει ότι η προσωπική γνώση δεν άσκησε ουσιαστική επιρροή στην επιλογή και η καταγραφή της δεν είναι αναγκαία, ούτε για

σκοπούς αιτιολογίας, ούτε για σκοπούς δικαστικού ελέγχου.

Στην Υπόθεση 923/1955 (Ολ.) - Αποφάσεις Συμβουλίου Επικρατείας, 1955. Β., σελ. 341 - ειπώθηκε στη σελ. 342:-

5

“Αβασίμως δε προβάλλεται, ότι παρά τον νόμον ελήφθησαν υπ’ όψιν αι προσωπικαί αντιλήψεις των μελών του Συμβουλίου, εφ’ όσον εξ ουδεμιάς διατάξεως νόμου απαγορεύεται. όπως λαμβάνωνται υπ’ όψιν αι προσωπικαί αντιλήψεις εν συνδυασμῷ προς τα ουσιαστικά και τυπικά προσόντα των κρινομένων. άτινα, ως συνάγεται εκ των εν τω φακέλω εγγράφων, δεν αντιτίθενται προς εκείνας.”

10

(Βλ., επίσης, Απόφαση 1821/66 - Αποφάσεις Συμβουλίου Επικρατείας, 1966. Γ., σελ. 2177, στη σελ. 2178. *Angelidou and Others v. Republic* (1982) 3 C.L.R. 520).

15

Υποστηρίχθηκε από τους δικηγόρους των αιτητών ότι τη θέση του Αρχηγού της Αστυνομίας το 1987 δεν την κατείχε το ίδιο πρόσωπο όπως το 1980. Αυτό είναι γεγονός, αλλά όταν ο Νόμος αναθέτει καθήκον, ευθύνη, ή εξουσία στον Αρχηγό, τότε το καθήκον ή εξουσία ασκείται από το πρόσωπο που νόμιμα κατέχει τη θέση του Αρχηγού και ασκεί τα καθήκοντα της θέσης στο χρόνο της άσκησης της διακριτικής ευχέρειας στη διαδικασία της προαγωγής. Θα ήταν και παράλογο και αδύνατο να επανέρχονται οι συνταξιούχοι Αρχηγοί για να ασκούν εξουσίες και καθήκοντα προαγωγής των μελών της Δύναμης. “Αρχηγός” σημαίνει το πρόσωπο που κατέχει τη θέση του Αρχηγού τον χρόνο που γίνονται οι προαγωγές.

20

25

30

Οι περί Αστυνομίας (Προαγωγαί) Κανονισμοί του 1987 προβλέπουν:-

“2. Γενικαί αρχαί

(1) Προαγωγή από αστυφύλακα εις λοχίαν και από λοχίαν εις υπαστυνόμον θα ενεργήται δι’ επιλογής εξ εκείνων οι οποίοι κατέχουν τα προς προαγωγήν προσόντα. Περαιτέρω εξέτασις άνω του βαθμού αυτού δεν θα είναι αναγκαία.

35

(2) Η αρχαιότης θα λαμβάνεται υπ’ όψιν, πλην όμως δεν θα αφήεται να ρυθμίζει την προαγωγήν, μεγαλυτέρα δε σπουδαιότης θα προσδίδεται εις επαγγελματι-

40

κός ικανότητας και ατομικά ηγετικά προσόντα, εις νομιμοφροσύνην, πρωτοβουλίαν, ανωτερότητα χαρακτήρος, πραγματική και αληθή εκτίμησιν της αποστολής της Αστυνομίας.”

5

Καμιά εξέταση δεν είναι αναγκαία για προαγωγή σε βαθμό πάνω από τον Ύπαστυνόμο.

10 Τα κριτήρια για προαγωγή στην Αστυνομική Δύναμη, λόγω της φύσης και των καθηκόντων της, είναι διάφορα από τα κριτήρια του δημόσιου υπαλλήλου. Η αρχαιότητα δεν αφήνεται να ρυθμίζει την προαγωγή, ούτε συνεκτιμάται πως στις περιπτώσεις των μελών της Δημόσιας Υπηρεσίας, όπου τα τρία κριτήρια - αξία, προσόντα, αρχαιότητα - συνεκτιμούνται από 15 την Επιτροπή Δημόσιας Υπηρεσίας.

20 Στις προσβαλλόμενες πράξεις έγινε η δέουσα έρευνα. Όλα τα στοιχεία, οι προσωπικοί φάκελοι και η καρτέλλα κάθε υποψήφιου ήταν ενώπιον του Αρχηγού, ο οποίος με πολλή επιμέλεια, με βάση τους φακέλους και τις καρτέλλες, ετοίμασε τους συγκριτικούς πίνακες που υπόβαλε στον Υπουργό.

25 Ο Υπουργός, με βάση το τεκμήριο της κανονικότητας της διαδικασίας, στην απουσία μαρτυρίας ή ένδειξης για το αντίθετο, μελέτησε τα στοιχεία που τέθηκαν ενώπιόν του, που ήταν ικανοποιητικά ή/και επαρκή για το σκοπό της άσκησης της διακριτικής εξουσίας της έγκρισης, και τελικά έδωσε την αναγκαία έγκριση - (*Pantelis Th. Michanicos and Another v. Republic (Public Service Commission)* (1976) 3 C.L.R. 237, 30 244, *Savva v. Republic* (1985) 3 C.L.R. 694, *Κλέαρχος Μιλτιάδους και Άλλοι v. Κυπριακής Δημοκρατίας* (1989) 3 Α.Α.Δ. 1318).

35 Κανένας από τους αιτητές, από τα στοιχεία που τέθηκαν ενώπιον του Δικαστηρίου κρινόμενα στο σύνολό τους, και με βάση τον Κανονισμό 2(2) των Κανονισμών του 1987, δεν έχει έκδηλη υπεροχή έναντι οποιουδήποτε ενδιαφερομένου μέρους. Η αξιολόγηση και η τελική απόφαση για την επιλογή των καταλληλότερων είναι βέβαια έργο του διοικητικού οργάνου και όχι του Δικαστηρίου. Το Δικαστήριο ασκεί μόνο διοικητικό έλεγχο της νομιμότητας της πράξης που προσβάλλεται. 40

Το Δικαστήριο εξέτασε με προσοχή τα ενώπιόν του στοιχεία και καθοδηγούμενο από την αρχή ότι δεν επεμβαίνει σε προαγωγή αν αυτή ήταν εύλογα επιτρεπτή στο αρμόδιο όργανο, κατάληξε να μην επέμβει, γιατί η προσβαλλόμενη απόφαση ήταν εύλογα επιτρεπτή.

5

Για όλους τους πιο πάνω λόγους οι προσφυγές απορρίπτονται. Καμιά διαταγή για έξοδα.

Οι προσφυγές απορρίπτονται χωρίς έξοδα.

10